

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΛΙΠΟΤΑΚΤΟΥ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ !..

Οι χοροί της «Χιτάνας» στην «Κριόλλα» της Βακκελώνας. Η εκπληκτική εξομολόγηση της χορεύτριας. Ο Αντριέν Κονφέν και η περιπέτειός του στον πόλεμο. Πώς έγινε γυναίκα. Οι δέκα μαρτυρικοί μήνες της μεταμορφώσεως. Ο Αντριέν Κονφέν γίνεται Ύβροννη Νάντ! Η περιπέτεια της Ύβροννης μ' έναν αστυνομικό. Η φυγή στην Ισπανία. Σ' ένα μοδι-στράδικο της Βαλέντσιας. Πώς έγινε χορεύτρια ο Αντριέν Κονφέν, κλπ. κλπ.

ΝΑ βράδυ, στο πιο γραφικό νυχτερινό κέντρο της Βακκελώνας, γνώρισα την πιο παράξενη χορεύτρια που έτυχε ποτέ να δω στη ζωή μου. Οι θεατοί τη φώναζαν «Χιτάνα» κι ήταν στ' αλήθεια μία διαβολομένη τσιγγάνα που χόρευε με μία ασύγκριτη τέχνη κι' ένα φλογερό πάθος όλους τους χορούς της παλιάς Ισπανίας. Θέλησα λοιπόν να της στείλω ένα μεγάλο μπουκέτο, όταν άξαφνα ο φίλος μου, που με είχε πάει σ' αυτό το κέντρο, μου ψιθύρισε ειρωνικά στ' αλήθεια.

— Μην ενθουσιάζεσαι τόσο πολύ! Αυτή ή χορεύτρια είναι... άνδρας! Ναι, φίλε μου. Είναι ο περίφημος μεταμορφωτής Έσκουντέρο. Πάμε στο κα-

μαρίνι του γιά να τον γνωρίσεις καλύτερα.

Ο Έσκουντέρο είχε ένα καμαρίνι γεμάτο λουλούδια κι' αρώματα, στο βάθος της σκηνής. Ο φίλος μου τού μίλησε γιά μένα και γιά την «γάφα» μου κι' έπειτα μιά άφησε μόνους γιά να τ' αγγίξω.

Έγώ τότε προσάθησα να αγγιχθώ μερικά ισπανικά, αλλά ο Έσκουντέρο, με διέκοψε γελώντας :

— Μπορείτε τα μιλήσετε γαλλικά, μου είπε. Είμαι Γάλλος και μάλιστα Παρισινός. Το πραγματικό μου όνομα είναι Αντριέν Κονφέν.

Τόν κίταξα κατάπληκτος, μ' ανοιχτό στόμα. Εκείνος όμως δεν ταράχτηκε καθόλου.

— Πήγε μου κανένα νέο από το Παρίσι, μου είπε. Λείπει δέκα χρόνια από εκεί πέρα. Σε λίγο θα κλείσω τα σαράντα...

Κι' έπειτα, αφού με παρακάλεσε να καθίσω σε μία πολυθρόνα που προσέφερε έλεκτά σαματάκια και προσέθεσε :

— Είπατε περίεργος να μάθε-

τε την ιστορία μου, δεν είναι έτσι;

Θά σάς την διηγηθώ λοιπόν. Θά

σάς επιτρέψω μάλιστα να την δη-

μοσιεύσετε. Έτσι θα μάθουν με-

ρικοί εκεί στο Παρίσι το άδικο

που μου έκαναν... Άκούστε: Το

1914 ζούσε στο Παρίσι, στη συνο-

κία του Μονρούζ, ένας νέος δε-

κασιχτό χρόνων. Μπορείτε να μαν-

τέψετε εύκολα ποιός ήταν. Αφρό-

ταν Αντριέν Κονφέν και είχε παν-

τρευθή πρό δλίγων μηνών με μία

μοδίστα της Ρό ντε λα Παί.

Ήταν εκρησθήκη άξαρνα ο πόλεμος,

Όπως όλοι οι νέοι, έτρεφα τότε

κι' εγώ να καταταθώ, και με τοπο-

θέτησαν στο 112ον Πεζικόον Σύν-

ταγμα. Στις 4 Νοεμβρίου όμως έ-

καγα άξαφνα τó χέρι μου από την

πρόσχω εκρηξί μιάς φωτοβολίδος.

Αυτό συνέβη στο Άντεσού. Με κα-

τηγόρησαν τότε ότι τραυματίστη-

κα έπίτηδες και μ' έστειλαν στο

στρατοδικείο. Ετύχως, ή μαρτυ-

ρική κατάθεσις ενός συντόφου

μου, που βρισκόταν δίπλα μου τη

στιγμή που έσκασε ή φωτοβόλιδα

μέσα στο χέρι μου, μ' έσωσε κι' έτσι

άθωώθηκα.

— Έμεινα λοιπόν δυό μήνες στο

νοσοκομείο κι' ύστερα ξαναγύρισα

στο σύνταγμα μου. Μά, πωρ' όλη

την άθωώσει μου, όλοι εκεί πέρα έ-

ξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι

είχα τραυματισθί μόνος μου, γιά

ν' άποφύγω τόν πόλεμο. Η ζωή

μου τότε έγινε ένα φοιχτό μαρτύ-

ριο και μιά μέρα, τρελλός από την

άπελπισία μου, τó έσκασα από τó

στρατό, λιποτάκτησα και κατέφυ-

γα σ'ότο Παρίσι...

Εκεί πέρα κρύφτηκα μερικές μέ-

ρες στο σπίτι της γυναίκας μου,

μά είδα γρήγορα πως ήταν έτι-

κίνδυνο να μένω σένα διαμέρισμα

όπου μπορούσαν νάβθουν να με

πίσουν από τη μία στιγμή ως

την άλλη. Γι' αυτό φύγαμε, πήγα-

με μακριά από τó κέντρο, και νοικιάσαμε μιά μικρή βίλλα στο Νεϊγύ. Έκει τότε πήρα τήν απόφασι ν' αλλάξω όχι μόνο προσωπικότητα, αλλά και φίλο. Έπί δέκα μήνες λοιπόν ύπεφερα αφάνταστα μαρτύρια όσπου να κατορθώσω να μεταμορφωθώ σε γυναίκα. Έπί δέκα μήνες δεν βγήκα ούτε μιά φορά στο παραθύρο να πάρω λίγο άέρα. Άφησα μακριά τά μαλλιά μου, καθάρισα τó πρόσωπό μου από τίς τρίχες, μ' ένα τσιμπιδάκι, τó περιποίηθηκα με τίς καλύτερες κρέμες, άλλαξα σιά, σιά τή φωνή μου και τέλος μεταμορφώθηκα σε... γυναίκα! Οι γείτο-

νες περίεργα, άρχισαν να άνησυχούν γι' αυτό τó μυστηριώδες πρόσωπο που δεν έβγαινε ποτέ από τή βίλλα και που ζούσε διαρκώς με τή γυναίκα μου... Έπρεπε λοιπόν ν' άποφύγω κι' αυτό τόν κίνδυνο. Η γυναίκα μου τότε, που έπαιξε όλη τή μέρα στο μοδιστράδικο, πήρε μιά ύπερτέρα γιά τίς δουλειές τού σπιτιού, που έμεινε σε μάς ως τó μεση-

μέρι και κατόπιν έφευγε. Άπ' τήν ύπερτέρα αυτή οι περίεργοι γείτο-

νες μας έμαθαν ότι ή γυναίκα μου ζούσε με μιά εξαδέλφη της, που είχε έρθει από τήν επαρχία.

Τέλος, ύστερ' από ένα δόλολληρο χιόνιο, ή γυναίκα μου άπεράσισε να με παρουσιάσει τó κόσμο. Η μεταμορφώσις μου ήταν κατί τó εκπληκτικό. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβη πως ήμουνα άνδρας! Μιά μέρα μάλιστα, γυρίζοντας από τó μοδιστράδικο, ή γυναίκα μου μου έ-

δωσε ένα μάστο γαριό.

— Νά τά καινούργια πιστοποιητικά σου! Μου είπε.

Κι' αλήθεια, με μερικές δοροδοκίες, μου είχε βγάλει φεύτικα χαρτί:

«Κι' έλεγαν λοιπόν τώρα Ύβροννη Νάντ!»

Τήν άλλη μέρα κατέβηκα γιά πρώτη φορά στο Παρίσι. Δεν μπο-

ρείτε να φαντασθήτε τόν τρόπο μου, όταν βρέθηκα μέσα στον κόσμο

της λεωφόρου των Ηλισίων. Νόμιζα πως όλοι οι διαβάτες άνεγνώρι-

ζαν στο πρόσωπο της Ύβροννης Νάντ τόν λιποτάκτη Ύντριέν Κονφέν και πως θά μ' έπιαναν και θά με τσεκάρουν.

Μά σιγά-σιγά συνήθησα στην καινούργια μου ζωή. Τό 1916, ή γυναίκα μου με πήρε μαζί της, στο μοδιστράδικο της, κι' ύστερ' από λίγο καιρό μεβαλε σένα άλλο μο-

διστράδικο της λεωφόρου της Όπερας.

Από τότε άρχισαμε να βγαί-

νομε συχνά τή νύχτα. Ένα βράδι, στή Μονμάστρη, γνωρίσαμε ένα γοητευτικό νέο που μάς δια-

σκεδάσε όλη τή νύχτα και τέλος μάς είπε, ύστερ' από τó δέκατο

ποτήρι της σαλπάνιας, ότι ήτο ά-

στυνομικός κι' ότι κατεδίωκε τούς λιποτάκτες. Έμεινα, φυσικά, με περιέλιωσε κρύος ιδρώς και από

έκείνη τή στιγμή δεν ανάλγητό-

μουν τίποτε άλλο παρά πως να τó... σκάσω. Μά δεν ήταν εύκολο, γιατί μπορούσα να προσδοθώ. Τέλος, κατά τίς πέντε ή ώρα τó

Ο μεταμορφωτής Ύντριέν Κονφέν ή Ύσκουντέρο ως «Χιτάνα»...

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1550)

Ο ΓΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1517)

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου. Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ θελήσης ποτὲ νὰ τὸ ξεκαρβύδῃς. Ἄλλωστε δὲν σοῦ δίνω μιὰ τέτοια συμβουλή γιατί θὰ βγῆς ζημιωμένος. Μὰ ἄφησε με νὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καθὼς θὰ θυμάσαι, ἡ λαίδη Γουίλμαν, σύμφωνα μὲ τὸ παραπεμπτικό βούλευμα, εἶχε κατηγορηθῆ ὅτι πλαστογραφοῦσε τὴν ὑπογραφή τοῦ συζύγου της, ἔκλεβε διάφορα πράγματα ἀπὸ τὰ καστήματα κι' ἦταν ἀνακατεμένη σὲ μιὰ σπείρα κιβδηλοποιῶν. Οἱ δικασταὶ προσπάθησαν νὰ τῆς κίουν μερικεὶς ἀδιάκριτες ἀνακρίσεις κι' ὕστερα ὅταν τὴν εἶδαν ὅτι... προσβάλλεται δὲν θέλησαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ τὴν ἀπέλασαν ἀπ'αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία πρέπει πάντα νὰ μὲν ἀρχιλιδοῦν γιὰ νὰ εἰνε... παράδειγμα στὸν ἐργαζόμενον κόσμο.

Ἐγὼ παρακολουθῆσαι κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἱστορία πού γίνονταν μὲ κλεισμένες τίς πόρτες καὶ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα. Ἡ λαίδη Γουίλμαν ἦταν πεντάμορφη κι' αὐτὸ τὸ σεμνὸ φέρεμα πού εἶχε φτιάξει γιὰ τὸ δικαστήριο τῆς πῆγαινε θαυμάσια. Οἱ δικασταὶ τῆς ἐρριγναν φλογερὰ βλέμματα καὶ κάνανε μελιστάλαχτη τὴ φωνή τους ὅταν τὴν ἐξέταζαν!

Ἄ, δισσέδασα ὑπερβολικά...Κανεὶς ὠστόσο δὲν πρόσεξε τ' ἀήσυχο βλέμμα τῆς λαίδης Γουίλμαν πού με παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ἤξερα τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε παρασύρει τὴ λαίδη Γουίλμαν σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Naί, ἡ ὄμορφη λαίδη ἦταν μιὰ κοινὴ λοποδύτρια. Εἶχε ἀγαπήσει ἕναν «βασιλέα» τοῦ ὑποκόσμου, εἶχε ἀκολουθῆσαι τίς συμβουλές του κι' εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα τυφλὸ ὄργανο τῶν ἐπιχειρησέων του. Αὐτὸς ὁ ἀπατεὼν σ' ὄλες τίς δουλειές του, ἐπιπλεε πάντοτε πρόσωπα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ ἔβαζε νὰ ἐκτίθενται, ἐνὼ αὐτὸς ἔκανε ἀνεπὶλόγητος τὴ δουλειά του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴν λαίδη Γουίλμαν. Τὴν ἔκανε φίλη του κι' ὕστερα συνεργάτιδά του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Γλύτωσαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν καταδίχη. Σήμερα κυκλοφοροῦν στὰ σαλόνια κι' ἐξοικολογεῖ ὁ κόσμος νὰ τοὺς χωραϊτάει μ' εὐγένεια.

Ὁ Τζᾶν Μόρεϋ, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Μὰ δὲν ἤθελε καὶ πολὺ νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς ὄμορφης λαίδης κι' ὅτι τὴν κατηγοροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Τζᾶν Μόρεϋ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος ἀπατεὼν πού εἶχε καταφέρει ν' ἀναστατώσῃ ἀρκετὰ χρόνια τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ μέρα πού ξεγελήθηκε κι' ἔκανε ἕνα ἐγκλημα. Καὶ τότε φυσικά τὸν ἄρπαξαν τὰ νύχια τῆς ἀστίνουμιας. Σήμερα βρισκεται στὰ κάτεργα.

ENTY ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1522)

Φάρρος... Κάθε τόσο συναντοῦσα στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἕνα στρατιώτη τοῦ συντάγματός μου πού εἶχε ἀπολυθῆ. Ὁ φόβος τοῦ στρατοδικείου σιγά, σιγά ἔγινε γιὰ μένα ἕνα ἀπερίγραπτος πανικός. Δὲν μποροῦσα πιά νὰ ζήσω στὸ Παρίσι. Ἐγὼ νευρασθενῆς καὶ μιὰ μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴ παρατήσω ὅλα καὶ ν' ἀλλάξω κι' ἐθνικότητα. Πέρασα λοιπὸν τὰ σύνορα, πέταξα τὰ φρωστάνια κι' ἔζησα λίγο καιρὸ στὴ Μαδρίτη ὡς Ἄντριεν Κομφέν. Μὰ δὲν εὐρίσκα ποθετικὴ δουλειά καὶ γιὰ νὰ ζήσω, ἔγινα πάλι Ὑβόννη Νάντ. Ἔτσι, ὡς γυναίκα ἔζησα πέντε χρόνια σ' ἕνα μοδιστρικό τῆς Βαλέντίας, χωρὶς ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον μου νὰ μαντεύσῃ τὸ φῶλο μου. Ἐκεῖ τὸν ἄρχισα νὰ πηγαίνω σὲ μιὰ «Ἀκαδημία χοροῦ» κι' ἔτσι ἔμαθα τὸν «φλαμένκ», τίς «φαιρούκας», τίς «μαπαλέριας» καὶ τίς «σεβιλλάνες». Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἔμοιαζα καὶ με ταγγιάνα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἔγινα ἀρίστη, τοῦ μοῦξικ-ζὼλ, ἀλλάξα τὴν ἐθνικότητά μου κι' ἀπὸ Ἄντριεν Κομφέν ἔγινα Ἐσκουάντερο καὶ ἄρχισα νὰ ὀργάζουμαι στὰ διάφορα θέατρα ὡς μεταμορφωθῆς. Χόρευα καὶ τραγοῦδησα σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Ἰσπανίας. Τώρα, καθὼς βλέπετε, βρισκομαι στὴ Βαρκελώνη. Μόλις τελειώσει μὸ συμβόλαιο, θὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ πέρα θὰ χορεύω στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί» καὶ στὰ «Φολί-Μπερζέρ». Ἔτσι θὰ ξαναδοῦ τὸ Παρίσι καὶ πούος ἔσαιρει, μπορεῖ νὰ ξαναγίνω ὁ Ἄντριεν Κομφέν...

Κι' ὁ παράξενος αὐτὸς ἀνδρας πού ἔγινε γυναίκα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, γιατί ἦταν πιά ἀγά. Ἐργα λοιπὸν ἀπὸ τὴν «Κριόλλα» κι' ἀφοῦ πρώτα εὐχῆθηκα στὴ «Χιτάσα» καλὴ ἀνάμωσιν στὸ Παρίσι.

ETIEN EPBIE

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(συνέχεια εκ της σελίδος 1543)

γρήγορα καὶ με προσηχῆ μ' ἀνάσνα μ' ἀνακούφιοι.

—Ζῆ!—ψιθύρισε—Εὐτυχῶς ζῆ!...

Τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω. Τοῦδωσε τὴν πληγὴ, καὶ τὸν ἔφερε στὶς ἀισθησεις του. Τοῦδωσε κατόπιν νὰ πῆ ἕνα ποτήρι ρακὶ καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐνὼ ἡ Μαριουὶ τοὺς παρακολουθοῦσε κλαίγοντας καὶ σαταραφόντας ἀπ' τὴν τρομάρα της.

—Ἄκουσε, Τζῆνο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἄποψε ἔπιες ἕνα ποτήρι παραπάνω, σκόνηταφες κάτω, ἔπεςαι καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι σου. Ἔτσι δὲν εἶνε ;

—Ναί. Ἔτσι εἶνε, ἀπάντησε ἀποφασιστικά ὁ Τζῆνο, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

—Θὰ κρατήσης καλά τὸ μυστικό, Τζῆνο. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ;

—Ναί, γιατί ὁ ὑπόσχομαι,

—Θὰ ἐσχάσης τὴ Μαριουὶ, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν τὴν ἀγαπᾷς πιά, κι' ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θὰ παντρευθῆ τὸν Πιέτρο.

Ὁ Τζῆνο ἀνατέναξε.

—Ναί, γιατί, ἀποκρίθηκε. Τὸ ὀρκίζομαι σάν τιμὸς ἄνθρωπος.

Ἐγὼν φτᾶσαι τώρα μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Τζῆνο. Ὁ γιατρός τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ τὸν καληνύχτισε. Ὁ Τζῆνο ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου τοῦ πατρικοῦ τοῦ ἀρχοντικοῦ. Γύριζε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ εἶχε πληρώσει μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἀδικία τοῦ εἰς βάρος τῆς νέας πού τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει!...

ΤΟ ΠΑΘΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1524)

Ἡ Ζανὶν εἶνε ἕνας σωστός ἄγγελος. Ἀπὸ καιρὸ μάλιστα μοῦ εἶχε πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ θὰ τὴν παντρευθῶ.

Κ' ἔτσι ἡ Ζανὶν ἔγινε κυρία Μαρταῖν κι' ἔκανε εὐτυχισμένο τὸν Πῶλ ὁ ὁποῖος ζητοῦσε μιὰ τρυφερὴ καρδιά γιὰ νὰ τὴν ἐνώσῃ μὲ τὴ δικὴ του. Ὅσο γιὰ τὴν Ζανὲτ ἀκόμη νευριάζει, ὅταν θυμάται τὸ πάθμια της. Μὰ, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά, τὸ ἴδιο κι' ἡ γυναίκα. Ἔτσι ἡ Ζανὲτ παρηγορεῖται μὲ τίς ἐφήμερες γιορμιές της, δηλώνοντας ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε μιὰ κουταμάρα κι' ὑπάχει μόνο στὰ ρωμαντικά μυθιστορήματα. Ὁστόσο, ὅταν εἶνε μόλις κλαίει ἀπαρηγόρητα πού ἄφησε νὰ τῆς ἐσπύρη ἡ εὐκαιρία νὰ γιορτάσει τὴν τρυφερότητα τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Βλέπετε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὅλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τυχεροί. Κι' ἡ Ζανὲτ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτειά της δὲν εἶχε καθόλου τύχη...

ANTPE ΒΑΜΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μιὰ ἡμέρα ὁ Βολταίρος ἐπισκεφθῆς στὸ ἀτελιέ του, τὸν διάσημο Γάλλο ζωγράφου Βερνέ, τοῦ εἶπε κολακευτικά, ἐνθουσιασμένως ἀπὸ τὰ ἔργα του :

—Τὸ δνομά σας κ Βερνέ θὰ μείνῃ ἀθάνατο, τὰ χρώματά σας εἶνε τὰ ὀραϊότερα πὸ εἶδα ὡς σήμερα.

Ὁ Βερνέ, ἑυχαριστᾶντας τὸν μεγάλου συγγραφέα, ἀποκρίθηκε φιλοφρονέστατα :

—Τὰ χρώματά μου ὁμῶς, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ μελάνι σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ δοκιμάζετε τὴν καλὴ ποιότητα τῶν μεταξωτῶν σας.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ μετάξι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε ἕνα μικρὸ κομμάτι καὶ νὰ τὸ κἀμπετε στὴ φωτιά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀσφαλισθῆτε ὅτι δὲν σας γελῶν.

Ἄν ἡ ποιότης εἶνε καλὴ, θὰ ἴδῃτε ὅτι καίγεται πολὺ γρήγορα, ὁ κλωστής του στριφογυρίζουν μόλις τὸ πλησιάζετε στὴ φωτιά, ὅταν δὲ καὶ ἡ στάχτη πού ἀφήνει εἶνε λευκὴ καὶ ὀλοκάθαρη.

Ἄντιθέτως, ὅταν τὸ μεταξωτὸ σας, εἶνε κακῆς ποιότητος ἢ νοθευμένο, θὰ ἴδῃτε ὅτι καίγεται ἀργά, βγάζει μαῦρο καπνὸ, ἢ δὲ στάχτη του, εἶνε μαυριδερὴ, χοντρὴ καὶ ἀκάθαρη.